

„Met mezelf zeg ik.... Ik moet.... Het is, zie je....” Plotseling star naar hem kijkende: „Weet je dat eig'lijk wel zoo zeker, dat wij niets kunnen doen, niets en niets? Is 't maar geen gewoonte dat te zeggen?”

„Wij.... Maar wat zouden we dan....?”

„Niet jij! Jij doet genoeg misschien. Jij gééft de menschen wat tenminste. Maar ik! Ik zit maar en wacht af. Ik doe niets. En ik kan dan toch verplegen, ik heb d'r verstand van, ik ben er geschikt voor. En ik kan hier weg ook. Jij hebt me heusch niet zoo noodig, och welnee, welnee! Je hebt je werk, en dan, je bent zoo sterk, jij, je kan altijd alles.... En Bertje.... die is toch ook al vijftien jaar.... Hij redt zich wel alleen, en onder jouw toezicht....”

„Maar wat zég je toch, wat wil je toch?”

„Daar na' toe gaan, Huib! Na' Frankrijk het liefste. Dicht bij het oorlogsterrein. En dan helpen, verplegen, verzorgen! Iets doen, iets dóen!”

„Vrouw! Lieneke! Méén je dat? Wou je mij.... wou je ons hier dan in de steek laten?” Hij kwam naar haar toe, hij omvatte haar schouders. Maar niet, als gewoonlijk bij zoo'n aanraking, liet ze zich tegen hem aanvallen. Recht op hield ze zich en bleef praten, aldoor op dien toon van overspanning, gedempt maar vást.

„Ja! Dat wou ik! Ik hou het niet langer uit zoo.... Jij toch ook, Huib, je hebt toch ook de behoefte jezelf tot iets nut te voelen.... iets te dóen... Ik kan niet langer.... ik.... Ik moet er na' toe, ik moet er na' toe!”

„Maar ze zullen je niet eens toelaten.... een vreemdelinge....”

„Jawel! Ik heb daar al na' geïnformeerd. Er is een hollandsch hospitaal in Parijs in elk geval. Misschien ook wel dicht bij de gevechten. Goeie, echt toegewijde krachten zijn overal te gebruiken. Ik spreek fransch en engelsch, ik zal er wel komen.... Och toe, laat me, Huib, láát me!”

„Maar mijn liefste! God! Ik? Ik ben toch, geloof ik, niet zoo'n erge egoïst, maar.... dit.... dit.... Weer opnieuw zonder jou!.... Ik....”

„Ja juist! Dat is het. Dat was het natuurlijk ook, tot nog toe, wat me tegengehouden heeft. Maar Huib.... Lieverd.... Hoor nu 'is.... Zou het niet gaan?” Ze was opgestaan, pakte hem bij een arm; naast elkaar stonden ze, in hun nachtgoed; de ramen kletterden. „Dat is het dan misschien wat jij kunt doen, mij afstaan. Dat zal jouw heldendaad zijn. Je kunt het. Want je bent een held, jij, je kunt wat je wilt. Van mij is het niets heldhaftigs, want ik kán eenvoudig niet anders meer, ik word gedreven. 't Is de eeuwigheid in me. Dié wil het. Dié gebiedt me!”

„Maar.... Maar laten we daar dan eerst nog 'is goed na' vragen, of het mogelijk is.... Gesteld ze laten je niet toe, ze sturen je terug, ze....”

„O nee-nee, dat zullen ze niet! Er zijn toch ook hollandsche mannen in het vreemdenlegioen. Een hollandsche vrouw, die hun gewonden wil verplegen, wordt wel aangenomen.”